iris SF

Serge Brussolo

FEBRA

5

• SERGE BRUSSOLO • A.E. VAN VOGT
• AMBROSE BIERCE • ENIGMELE TERREI

IRIS

SCIENCE FICTION

CUPRINS

- SERGE BRUSSOLO
  FEBRA 2
- A. E. VAN VOGT
  ȘOARECELE ȘI ȘARPELE 26
- AMBROSE BIERCE
  URMELE LUI CHARLES ASHMORE . . . 29
- ENIGMELE TERREI
  CAZUL THOMAS MEEHAN 31

Editura IRIS
București, căsuța poștală 76—143

SORGE BRUSSOLO

FEBRA

traducere : Sorin Ștefănescu

Rezumatul capitolelor precedente

Liza Angesthorn, doctor în zoologie, 29 de ani, este parașutată pe suprafața unei ființe stranii de mărimea unei planete ce plutea în derivă prin cosmos. Misiunea Lizei: să ia contact cu o echipă de 300 de oameni de știință, conduși de profesorul Mikofsky, însărcinați cu un an în urmă să studieze animalul în vederea unor aplicații ulterioare cu caracter militar. Liza are parte de surprize uluitoare: solul *este cuprins de* febră ; *oamenii par să bătăciți ucigîndu-se între ei; se ascunde într-un* rid *al pielii, împreună cu Goot (proaspăt cunoscut) pentru a scăpa de agresori monstruoși, jumătate tineri — jumătate bătrîni. La baza expediției unicul ocupant este profesorul Mikofsky.* Datorită *consumării unor bucăți de carne puternic mutagene din animal, toți cercetătorii au fost afectați de o stranie* intoxicație *psihică ce i-a determinat să fugă din tabără. Soluția: trebuie găsiți și hrăniți cu carne* sănătoasă. *Porniți în căutarea lor întîlnesc grupuri de oameni... decalcifiați, apoi alt grup ai cărui membri se cred... leucocite și, drept urmare, îi atacă pentru a-i... mînca. Urmează lupta pentru a salva o tînără, Saba, de lava deversată dintr-un... vulcan, în fapt o gigantică perforație ulceroasă. Ajung în tabăra condusă de Huges Berthalem, un mic dar crud dictator local ce-și înconjurase stabilimentul cu... țesut digestiv. Aici se afla un straniu personaj: un om* îngropat *în carnea animalului, un fel de oracol numit* Cel-care-Visează. *În tabără situația se agravează.* Cel-care-Visează *este ucis de gărzi sub acuzația de instigare la destabilizare. Populația se revoltă. Cei care încearcă să fugă sînt* digerați *de banda gastrică ce înconjura complet așezarea. Liza, Got, Mikofksy, Saba și alți cîțiva încearcă să evadeze printr-un tunel săpat în grăsimea animalului. Dar, la un moment dot, țesutul începe să se întărească, amenințînd să-i captureze definitiv în interior.*

(continuare din numărul trecut)

— Și eu ! interveni un alt fugar. E ca un soclu de statuie, sînt sudat de zid ! Repede, o cazma...

Ultima afirmație dezlănțui panica. Îmbrîncindu-se înnebuniți, evadații se aruncară asupra pereților, făcînd să cedeze întăriturile una după alta.

— Nu mai putem aștepta ! strigă Liza. Trebuie să ieșim imediat ! Găurește tavanul !

— Marja de siguranță e prea mică ! protestă Goot. Riscăm să ieșim în mijlocul zonei roșii ! Trebuie să mai săpăm cel puțin o oră !

— Într-o oră vom fi cu toții înglobați ca niște fosile ! urlă metisa. Nu înțelegi ? Trebuie, acum sau niciodată !

Urmă o luptă confuză punctată de lovituri și înjurături. Liza își dădu seama că Saba încerca să „perforeze" tavanul cu lovituri de cazma. Derma se deșira scoțînd un șuierat umed, grețos.

— Urcă ! Urcă ! urlă cineva în întuneric. Sînt prins pînă la genunchi ! Ajutor !

Panica atinse paroxismul. Inacapabilă să se miște, Liza constată totuși că matul era invadat de o lumină roșiatică, un fel de halou sîngeriu ce provenea din exterior. Se încordă, iar un gînd crispat îi cuprinse mintea : „Sucurile digestive !". Apoi, pe măsură ce Saba se apropia de suprafață, lumina deveni treptat rozalie...

O ultimă lovitură de cazma perforă cîmpia, iar tunelul fu întunecat de lumina crudă a proiectoarelor.

Metisa scoase un țipăt de victorie :

— Am trecut ! Repede ! Ieșiți, rana se și închide !

Cu două icnituri se extrase din gaură, se aplecă pe marginea ei, întinse mîna pentru a-l ajuta pe Goot. Liza își regăsi întreaga energie. Zgîriind și mușcînd cu furie țesutul spongios al peretelui, începu să se ridice spre lumină. Simți mai multe degete apucîndu-i gambele, gata s-o facă să scape priza. Se zbătu, se rostogoli la întîmplare, atinse o față, o țeastă... Saba o prinse de subțiori, o trase din spărtura cu margini zdrențuite și o întinse pe sol. Lumina era atît de puternică încît tînăra începu să plîngă. Îl auzi pe Mikofsky

care urla : „Repede ! Tunelul se închide ! Repede !“ Își șterse fața și se tîrî spre gaură, unde apucă o mînă. Se încordă strîngînd din dinți, dar ultimele rezerve de energie le consumase în galerie : nu reuși să-l scoată pe necunoscut, care dispăru în întuneric cu un țipăt sfîșietor.

— Depărtați-vă ! Depărtați-vă ! ordonă Mikofsky. Vă prinde plaga !

Dar era incapabilă să se miște. Se rostogoli pe burtă, simțind cum mîini o prind de gambe, trăgînd-o înapoi. Luptă să nu-și piardă cunoștința.

Decorul se rotea în jurul ei ca un caleidoscop. La mai puțin de zece metri de rană observă centura de mucoasă roșie. Goot, Saba și Mikofsky se tîrau în patru labe, urmați de trei necunoscuți, probail fugari, pe care tunelul nu-i capturase... În depărtare se mai ghicea încă forma rotunjită a colinei... acum în întregime roșie.

Deschise gura, bîlbîi ceva ininteligibil.

— S-a terminat !îi șopti Saba, susținîndu-i capul. Nu mai e nici un risc. Tunelul s-a închis... În cîteva ore va dispare chiar și orice urmă de cicatrice. Berthalem era cît pe ce să cîștige.

— Orașul... gîfîi cu greutate Liza. Orașul...?

— Nu vă mai amăgiți, mormăi, hormonii rezistă la fierbere. *oraș...*

CAPITOLUL 9

Aeroglisorul fusese sobotat cu atîta grijă încît nu mai exista nici o rază de speranță privind o eventuală reparație. În schimb, rezervele de carne erau intacte, fiind suficiente celor șapte evadați. Situația era însă gravă în privința apei. Provizia era complet epuizată. Mikofsky sugeră posibilitatea distilării sudorii animalului, dar Saba se strîmbă îngrețoșată.

— Nu vă mai amăgiți, mormăi, hormonii rezistă la fierbere. Condensarea nu-i curăță deloc de capacitatea mutagenă. Nu veți distila nimic altceva decît otravă, Mikofsky, otravă și nimic altceva !

Cei trei supraviețuitori din grupul lui Berthalem păreau ciudat de indiferenți la discuție. De fiecare dată cînd Liza încerca să le afle intențiile, se închideau într-o tăcere încăpățînată, plină de ostilitate, nu lipsită de un anume dezgust.

— S-ar zice că ne poartă pică pentru că i-am scos din labele legionarilor canibali ! constată Goot, stăpînindu-și cu greu iritarea.

— Probabil că așa și este, răspunse Liza. Pentru ei, lumea a început și s-a sfîrșit cu colina. Se simt vinovați că au abandonat-o...

— Nu prea strigau asta în tunel ! rînji tînărul. Și, în definitiv, dacă tînjesc atît după Berthalem, n-au decît să se arunce în zona de absorbție !

A doua zi, macabra butadă căpătă un aer de îngrozitoare profeție. Saba, care se trezise prima, începu s-o zgîlțîie pe Liza cu brutalitate :

— Cei trei tipi de pe colină ! strigă. Au dispărut ! Au șters-o fără ca măcar să-și ia rația de carne uscată... Privește !

Liza se sculă, constată adevărul celor spuse și îl preveni pe Mikofsky.

— Toată carnea, cu excepția celei de pe colină, o considerau probabil impură, se hazardă savantul, trăgîndu-se de vîrfurile mustății hipertrofiate. Rezervele noastre îi îngrețoșau, așa cum îi îngrețoșam și noi, „străinii"...

În acel moment, Goot îi strigă din cabina aeroglisorului.

— A fost spartă trusa farmaceutică ! îi anunță. Au dispărut trei doze maxime de morfină și o seringă...

Liza se încruntă.

— Ciudat, murmură nedumerită, nici unul nu era rănit și nici suferind... De ce să fure calmante ? Doar dacă...

Brusc, fu cuprinsă de o îngrozitoare certitudine. Se răsuci spre Mikofsky și-și înfipse unghiile în umerii acestuia, fără ca măcar să-și dea seama.

— Dumnezeule! gemu fata. Înțelegi, Mathias?

Cum profesorul continuă să rămînă imobil, Liza porni în fugă spre marginea purpurie a mucoasei nutritive. Goot urlă ceva, Saba îi porni pe urme. În clipa cînd mîna metisei o apucă de ceafă, Liza

se opri, cu degetele arătînd spre un pumn de cioburi de sticlă ce străluceau lîngă buza temutelor papile.

— Privește ! bîlbîi. Acolo ! Bucățile alea... Trei fiole și o seringă, îmi pun capul ! Îți dai seama ? S-au insensibilizat, apoi au sărit în mijlocul zonei de absorbție ! Au plecat să-i întîlnească pe Berthalem și pe ceilalți, aruncîndu-se în lacul ăsta de sucuri digestive !

Saba deveni cenușie la față și o prinse de umeri.

— Nu mai poți face nimic, îi șopti în dreptul tîmplei, nu mai gîndeau normal. Mai devreme sau mai tîrziu ne va veni și nouă rîndul...

Sinistrul episod îi determină să-și reia drumul. Adunară din carcasa aeroglisorului tot ceea ce puteau căra și pătrunseră fără ezitare în jungla părului din regiunea pectorală. Intenția declarată a lui Mikofsky era de a lua contact cu Isi Jamin, cu care să înceapă discuții vizînd refacerea integrității fizice a animalului și combaterea prin toate mijloacele a aberațiilor ce înfloreau acum pretutindeni pe carnea acestuia. La auzul unui astfel de program, Saba îi rînji în față, spunîndu-i că se hrănește cu himere.

— Chiar nu-nțelegeți că-i prea tîrziu, îl admonestă ea, iremediabil și definitiv, prea tîrziu? Sînteți un visător rupt de realitate, dar am să vă conduc totuși pînă la Isi Jamin, chiar și numai pentru a-i oferi ocazia să vă vîre cu nasul în propria dumneavoastră incompetență ! Da, vă voi duce acolo pentru că-i singura dumneavoastră șansă să nu muriți idiot !

Mikofsky încasă afrontul cu mare calm, dar aparenta sa siguranță nu avu nici pe departe darul să izgonească groaza ce o cuprindea încet pe Liza.

Încă de la începutul lungii călătorii, ieși în evidență un adevăr de netăgăduit : animalul slăbise extraordinar de mult... Cîmpiile moi, elastice, se scufundaseră, se lăsaseră ca niște văi mărginite de coamele arcuite ale coastelor. Erau mereu obligați să escaladeze crestele osoase, apoi să coboare în inima unui defileu

arid, pentru a reîncepe o nouă cățărare, o nouă coborîre... La a cincea coastă, cu toții dădeau semne de evidentă epuizare. Se văzură nevoiți să se oprească pentru a se odihni douăzeci și patru de ore...

Abia instalați, se treziră asaltați de un insuportabil miros de putrefacție ce venea dintr-o zonă vecină. Rezistară cîtva timp legîndu-și la nas cîte o cîrpă îmbibată în esențe aromatice, dar, nemaiputînd suporta, se urcară pe cea mai apropiată creastă și începură să cerceteze depărtările cu binoclul. De partea cealaltă se întindea o uriașă zonă necrozată. Un teritoriu gangrenat, în plin proces de putrefacție, învăluit de haloul de căldură specific descompunerii organice. Mirosul era atît de puternic că Goot începu să vomite, adăugînd și el o contribuție la oroarea olfactivă. În schimb, Mikofsky rotea nervos inelul de reglaj al binoclului.

— Văd pe cineva! șopti, vîrîndu-și capul între umeri. Mutanți... Oh! Doamne! Liza, ia privește și tu!

Tînăra luă binoclul și-l duse la ochi. Pe fundul văii fusese deschisă o rană uriașă. Un sînge negru și gros se vălurea, agitat de brasul greoi executat de vreo zece înotători, de ambele sexe. În pofida ceții, puteau fi distinse cu claritate scînteia pieilor acoperite cu solzi, inflorescența roșiatică a branhiilor situate de o parte și de alta a gîtului, membranele fibroase ce uneau degetele... Amfibii!

— Dar cum e posibil? bîigui Liza.

— Regresie datorată hormonilor, gîfîi profesorul, reapariția unor caractere ancestrale. Știți foarte bine că pe parcursul formării sale, foetusul uman trece prin toate etapele evoluției: pește, reptilă și așa mai departe. Aici s-a făcut calea inversă: plecînd de la om, s-a revenit treptat la stadiile inferioare de evoluție... Fantastic!

— Dar... putreziciunea asta, de unde vine?

— Amfibii, Liza, amfibii! Au deschis rana asta pentru a avea posibilitatea să înoate în lungul venelor și arterelor. Singura problemă este că-n timpul scufundărilor branhiile prelevă oxigenul din sîngele animalului pentru a le permite să respire...

— Iar globulele roșii, mult sărăcite, nu mai reușesc să efectueze sarcina de regenerare a organismului, continuă fata, motiv pentru care zona asta este pe cale de a muri...

Saba scuipă cu scîrbă...

Puțin mai tîrziu se intersectară cu un trib, aparent sănătos, care fugea de o zonă cuprinsă de o febră intensă. Mikofsky, care îi recunoscuse fără prea mare greutate pe majoritatea cercetătorilor, nu reuși să facă totuși nimic pentru a-i reține.

— E sfîrșitul ! îi urlă în față o femeie masivă cu sîni uriași. Puseul febril a cuprins cimitirele : firele de sutură pleznesc, plăgile mormintelor se deschid una după alta ! Morții ies regenerați, umflați de sîngele animalului ! Sînt soldații creaturii, armata căreia i-a dat naștere din măruntaiele sale pentru a ne extermina ! Fugiți cu noi, *ei* ne urmăresc... I-am văzut ! Morți regenerați, plini de forță, ei... sosesc ! ! !

Și o rupse la fugă, cu brațele ridicate spre cer, scoțînd urlete îngrozitoare. Liza simți pielea zbîrlindu-i-se de frică. Goot se dădu și el un pas înapoi, holbîndu-se la pădurea de peri care începea în fața lor. Chiar și Saba se albi la față. Mikofsky se văzu, deci, obligt să-i zgîlțîie pe fiecare pentru a-i smulge din ciudata stare hipnotică care-i cuprinsese pe toți.

— Reveniți-vă ! vociferă acesta. Sînteți doar obosiți, nu vă lăsați impresionați de halucinațiile unei femei pe jumătate nebună ! Haideți, la drum !

Se conformară, dar cu o anume reținere, în timp ce prin minte le răsunau încă ultimele țipete ale necunoscutei: sosesc! Liza trebui să lupte mai bine de un sfert de oră împotriva dorinței de a fugi, care-i bloca abdomenul, în timp ce Goot se tîra cu încăpățînare mult în urma coloanei. Dar profesorul avusese dreptate : nu întîlniră nici un mort viu, nici un „soldat născut din măruntaiele creaturii". Nu văzură nimic, nimic altceva decît cimitire supurînd, deformate de febră.

După trei zile de mers perseverent și ezitant, ajunseră în zona unde se simțeau bătăile inimii. Se dovedi o experiență cît se poate de neplăcută. Un bombardament surd și invizibil zguduia solul asemeni unui berbece gigantic ce lovește poarta unui oraș fortificat. Era ca o formidabilă bătălie ce se desfășura în adîncurile animalului, ciocnirea disperată dintre două armate ce-și consumau ultimele forțe. Liza nu mai era în stare să-și stăpînească fălcile ce clănțăneau cu violență. Fiecare lovitură de berbece o simțea direct în viscere, aducîndu-i parcă stomacul la gură.

Le fusese imposibil să doarmă, fiecare perioadă de odihnă scurgîndu-se într-o atmosferă de letargie comatoasă populată de fantasme și scurte halucinații.

Cînd ajunseră în epicentrul fenomenului, avură senzația că nu mai aveau nici un oscior la locul său și se mirau cum de reușeau să se mai țină pe picioare.

Orice conversație încetase aproape cu desăvîrșire, și tuspatru înaintau cu privirile înșurubate în pămînt, rumegîndu-și fiecare groaza. Cu toții știau că sfîrșitul era aproape. Încercarea de a o contacta pe Isi Jamin nu reprezenta decît o stupidă lovitură de poker, o ultimă tentativă din care era greu de crezut că va rezulta ceva pozitiv. Știind teoriile extremiste ale biologului, șansa unei înțelegeri cu Mikofsky era aproape nulă, iar Liza se gîndea cu teamă la clipa cînd cele două echipe se vor găsi față în față. Începu chiar să se gîndească dacă nu cumva Saba îi conducea drept în gura lupului și că nu-i ajutase să scape de Berthalem decît pentru a-i permite șefei sale să-l umilească pe profesor... Ipoteza nu era deloc absurdă, ura ce opunea cercetătorii și savanții căpătînd uneori surprinzătoare accente de infantilism.

La sfîrșitul săptămînii, pe cînd mergeau cu pași de plumb, Saba se opri brusc pe coama claviculei stîngi, arătînd cu degetul spre vale.

— Tabăra lui Isi Jamin ! strigă triumfătoare. Am ajuns!

CAPITOLUL 10

Campamentul, deși ceva mai restrîns, nu se deosebea cu nimic de cel al lui Berthalem. Corturi pătate de sudoare se agățau de gîtul animalului, în timp ce de o parte și de alta se căsca vidul. În depărtare se putea ghici, prin ceața groasă, vîrful ascuțit conturat de botul giganticei creaturi adormite. Părea un munte cu pante abrupte, acoperite de păr castaniu, foarte întunecat. Triunghiul isoscel trasat de mandibula inferioară arunca un con de umbră peste o parte a taberei. Nimic nu se clintea. Liza nu reuși să localizeze nici pîndari și nici gardieni. Cartierul general al lui Isi Jamin părea, în mod straniu, abandonat. Neliniștea ce putea fi citită pe figura Sabei o convinse că nu acesta era aspectul normal al locurilor. Probabil că se petrecuse ceva neobișnuit, ceva ce transformase bivuacul facțiunii integrale într-o cetate-fantomă. La început, Liza avu tentația de a crede că fusese vorba de un atac, dar de jur-împrejur nu se observa nici o urmă de luptă. Să fi fost o cursă ? După un lung moment de ezitare, se hotărîră totuși să coboare. Saba strigă, dar nu primi nici un răspuns. Strigă din nou, cu vocea spartă de încordarea nervoasă, dar rezultatul se dovedi același. Ici și colo se vedeau părăsite cîteva mașini de ridicat, un aeroglisor și o mini-macara. Toate fuseseră sabotate cu minuțiozitate, capotele ridicate lăsînd vederii un adevărat ghiveci de angrenaje și sîrme sfîrtecate.

Intrară în primele corturi. Erau goale. Liza observă, totuși, că incineratoarele de documente debordau de cenușă și resturi carbonizate. Se părea că cineva se străduise să facă dispărute toate arhivele stațiunii. În mijlocul sătucului, cupola comandamentului oferea însă un spectacol diferit. Interiorul era umplut de aproxi-

mativ cincizeci de cadavre. Majoritatea erau dezbrăcate. Cîteva purtau bluze albe de laboranți, mînjite de vomă. Fiole sparte erau împrăștiate pe jos, amestecate cu pastile de culoare violet și capsule de medicamente. Pozițiile contorsionate ale cadavrelor, bălțile de vomă și fecalele răspîndite peste tot sugerau convulsiile înfiorătoare ce precedaseră agonia.

Totul pleda în favoarea unei otrăviri colective.

În mijlocul hecatombei, pe un fotoliu metalic, trona o negresă masivă. Avea ochii dați peste cap, iar din gura larg deschisă îi cursese pînă între sîni o spumă groasă. Saba scoase un geamăt de durere și se aruncă la picioarele matroanei de abanos pe care moartea o surprinsese cu șalele cambrate și coapsele desfăcute, într-o poștură involuntar obscenă.

— Isi ! Isi ! icni Saba, gata să leșine.

— Ce s-o fi întîmplat ? murmură Goot, ținîndu-și mîna la nas pentru a se proteja de mirosul insuportabil de mortăciune.

— Nu știu ! gîfîi Mikofsky. Probabil secta integriștilor a preferat să se sinucidă. Totul seamănă teribil cu o ceremonie de adio. Nu pare să fi fost vorba de vreun atac...

Erau gata să părăsească locul, cînd Liza observă înregistratorul video așezat pe un trepied auriu, parcă pentru a atrage atenția. Prezența sa, inoportună în mijlocul cadavrelor înțepenite, evoca pe cea a unei sticle abandonate pe o plajă acoperită cu nisip fin... O sticlă sigilată, cu un ultim mesaj. Tînăra se răsuci spre ea, dar profesorul se repezise deja spre aparat și apăsă butonul de pornire. Ecranul clipi, cîteva zig-zaguri colorate îi brăzdară suprafața, apoi dreptunghiul său se umplu cu figura sobră a lui Isi Jamin. Pe fruntea și obrajii negresei strălucea o peliculă subțire de sudoare. Își umezi de cîteva ori buzele, înghiți în sec... Apoi, deși modificată de dispozitivul de redare, vocea izvorî joasă și vibrantă.

„...Acesta este ultimul nostru mesaj, spuse femeia pe o tonalitate ușor metalică. Îl încredințez norocului, poate va fi găsit de frații noștri, aflați încă în misiune, și tuturor celor care vin pe aici. Datorită situației create, azi am luat hotărîrea de a-mi pune

capăt zilelor. Nu oblig pe nimeni să mă imite, iar cei care o vor face, o vor face pentru că ei singuri au decis astfel...

...După cum o știu cu toții, spre deosebire de secesioniști, am refuzat de la început mutilarea sistematică a animalului. Întotdeauna filosofia mea a fost clară, bine conturată : nici un fel de degradare, din partea nimănui.

Astăzi, mai mult ca niciodată, îmi dau seama că, din păcate, sîntem cu toții condamnați. *Nici o carne nu este sănătoasă !* Noțiunea de teritoriu nemutagen este o pură utopie. Leziunile produse, fie ele psihice sau fizice, sînt nu numai inevitabile dar și iremediabile. Toți cei care își procură rația de hrană din trupul animalului sînt, fără excepție, condamnați.

M-am hotărît să mă sinucid astăzi deoarece am simțit primele simptome ale răului. Creierul se degradează, capacitățile intelectuale se subțiază, mă năpădesc tot felul de fobii ciudate, făcîndu-mă să capăt obiceiuri dintre cele mai ridicule...

Nu vreau să mă cufund treptat în mocirla josniciei, nu vreau să devin o simplă caricatură umană, asemeni lui Harüsson sau Berthalem, prefer să mor acum, cît timp integritatea mea nu este decît ușor afectată.

Drept urmare, las mărturie următorul mesaj : nu există nici o speranță. Nici pentru unii, nici pentru alții.

Toate cercetările pe care le-am făcut pînă în prezent demonstrează un singur lucru : animalul va muri. Fie că-l vor ucide secesioniștii, *fie că el însuși va alege moartea !* Este adevărat, totul tinde să dovedească faptul că ființa asta a sesizat prezența oamenilor — prezența noastră — ca o boală de nesuportat ! Se simte infestată, victimă a unei invazii, victimă a unor paraziți ! E adevărat că doarme, dar inconștientul său a detectat, a înregistrat toate incursiunile noastre. Cortexul a reacționat imediat printr-o sumedenie de manifestări psihosomatice declanșate la scara întregii anatomii. Să mă explic : acolo unde omul se mulțumește cu un ulcer, o criză de astm, o urticarie sau o diaree cronică, creatura a ales o manifestare somatică ce sfidează orice imaginație : *se decalcifică treptat, astfel încît să-și rupă toate oasele, unul după altul ! ! !* Pur

și simplu se sparge, se desface intenționat în bucățele, pentru că nu ne mai suportă !

La început, a încercat să ne asimileze, folosind procese mutagene, dar această strategie *dulce* s-a dovedit prea lentă. În consecință, a preferat să se sabordeze singură, alegînd moartea în locul pierderii integrității fizice ! Da, noi sîntem boala ei, tumoarea ei, esența morții ei, și preferă să scape sinucigîndu-se...

Dată fiind această realitate, se profilează mai multe posibilități: anihilarea impulsului autodistrugător prin administrarea de antidepresive puternice. Din păcate, nu sîntem echipați pentru a sintetiza cantitatea necesară de euforizant, iar injecțiile pe care totuși le-am făcut au rămas fără rezultat. Cea de-a doua ipoteză constă în a împiedica animalul să se sinucidă, debarasîndu-l de paraziți. Adică ucigînd toți oamenii care-i mișună acum pe corp. Dar și asta a eșuat. Eram prea puțini pentru a întreprinde o acțiune eficace.

M-am gîndit atunci la o evacuare masivă, dar ne-a fost imposibil să realizăm un emițător suficient de puternic pentru a străpunge centura de bruiaj și a intra în contact cu vreo navă sau sondă spațială.

N-a mai rămas decît o soluție : să redăm animalului demnitatea ucigîndu-l, înainte ca indivizi de teapa lui Berthalem să-l degradeze pînă în cea mai umilitoare stare. Astăzi este prea tîrziu. Procesul de distrugere a fost declanșat. Nici unul dintre noi nu va muri curat. Nici el, nici noi !

Acestea au fost motivele pentru care m-am hotărît să abandonez lupta. Singura mea răzbunare va fi de a mărturisi că am reușit să cunoaștem toate secretele animalului !

Da ! Știam ce glande produc oxigenul și care sînt mijloacele de sinteză, ce unde cerebrale asigură forța de gravitație care izolează animalul de vidul spațial protejîndu-i, în același timp, funcțiile vitale. Da, știam ! Dar am ars rezultatele cercetărilor și am distrus probele și eșantioanele adunate. Trebuia să fim siguri că nu vor ajunge să fie folosite în scopuri nefaste. Plec. Plec înaintea ființei care a avut ghinionul să ne suporte, căreia i-am tulburat somnul milenar din abjecte considerații materialiste. Resping de-

gradarea, atît pentru ea, cît și pentru mine. Refuz să asist la Apocalipsul care se pregătește, refuz să asist la spectacolul dezmembrării și agoniei acestui fantastic organism... Cine este cu adevărat înțelept mă va urma. Nu oblig pe nimeni să mă imite, dar îi deplîng pe cei care au ales așteptarea. Adio..."

Un păcănit, apoi caseta începu să se rebobineze automat, lăsîndu-i pe cei patru călători fără grai.

— A reușit să-i descopere toate secretele, se mulțumi să bîlbîie Mikofsky cu o expresie rătăcită. Toate secretele...

Liza simți pornirea să-l pleznească. Cu fiecare secundă, panorama catastrofei ce se apropia îi devenea tot mai clară. Oasele vor ceda unul după altul. Mai întîi membrele, mult mai fragile datorită lungimii, apoi coastele. Cușca toracică se va scofîlci, strivind plămînii, provocînd asfixia. Animalul o dată mort, toate funcțiile de protecție vor înceta imediat: atmosfera artificială se va evapora, atracția gravitațională care-l menținea pe sol va dispare... Nu va mai exista nimic : doar vidul cosmic, frigul. Moartea...

Rămășițele *glorioasei* echipe științifice a Universității din Santa-Catala se vor concretiza în două sute de cadavre congelate, la fel de țepene precum stîlpii de piatră ai unei catedrale... Două sute de statui din carne întărită, derivînd veșnic prin spațiu, tot atîtea mărturii ale absurdității umane... Iată ceea ce Isi Jamin refuzase să vadă. Și ce persoană cu bun simț i-o putea reproșa ?

— E sfîrșitul ! sughiță Goot, alb ca varul de frică. Isi Jamin nu s-a înșelat niciodată ! Niciodată !

Era pe punctul de a se lăsa pradă panicii. Liza îl zgîlțîi însă violent și părăsi cortul. Pentru moment, se stăpînea destul de bine, dar nu știa cît va mai reuși să-și controleze sistemul nervos. Mikofsky o ajunse din urmă.

— Liza ! rosti acesta, încercînd să aibă un ton ferm. Cînd trebuie să revină naveta pentru a te recupera ?

Tînăra explodă :

— *Nu mai știu !*

Profesorul se holbă incredul la ea.

— *Nu mai știi ?*

— Nu ! Din momentul parașutării avem la dispoziție 24 de zile, dar am pierdut noțiunea timpului ! Toate întîmplările astea ! Lipsa nopților ! Marșurile care nu se mai terminau odată... Cum vreți să fi ținut o socoteală exactă ? Mi-am uitat sacul cu cronodator cu tot în tabăra lui Berthalem. Am încercat să fac o evaluare subiectivă a timpului. De cînd am părăsit însă baza am mărșăluit aproape continuu la limita epuizării. În unele zile am mers pur și simplu ca un automat, am fost în pragul leșinului, iar acum îmi cereți un calendar exact al timpului scurs ? Vă arde de glumă, domnule Mikofsky ? Dumneavoastră ce-ați făcut cu cronodatorul ?

Savantul înclină spășit capul.

— Nu-l mai am, mărturisi, de mai bine de un an. De cînd mă aflu aici, am pierdut și eu noțiunea timpului. Mai întîi datorită absenței variației noapte/zi, apoi, rămînînd singur, n-a mai avut nici o importanță. Goot era în misiune. Mă orientam la bunul simț. Dar credeam că măcar dumneata...

— C-o să-mi țin ochii lipiți de ceas ? ! rînji Liza. Ei bine, ați pierdut... Și eu m-am bazat pe ceilalți... În plus, eram mult prea obosită ca să mai gîndesc la viitor. Nu știu cînd va avea loc, cu exactitate, întîlnirea. Am impresia că mă aflu aici de un secol. Sînt terminată, domnule Mikofsky, înțelegeți ? Terminată !

Își trecu mîna peste față și făcu cîțiva pași.

— Întîlnirea era stabilită în vîrful văii sternale, reluă domolită, acolo unde am aterizat. Dacă lipsesc, următoarea trecere nu va fi mai devreme de treisprezece-paisprezece luni, timp necesar ca universitatea să adune bani pentru o a treia expediție...

— Vom fi de mult morți !

— O știu la fel ca și dumneavoastră. Am calculat că ne rămîne cu aproximație o marjă de opt zile. Ca să ajungem la punctul de întîlnire ne trebuie cam o săptămînă.

Mikofsky ridică din umeri exasperat.

— O săptămînă ! Sînteți nebună ! Nu sîntem în excursie ! Trebuie să ținem cont de mutanți, de capcanele terenului, de ocolișuri... Și uitați ce-i mai important : din nefericire, mergem pe jos !

Cîteva secunde se înfruntară, țepeni, privindu-se în ochi, după care îi cuprinse lehamitea. Se așezară pe jos, fixînd indiferenți muntele mandibulei, care se profila prin ceața unsuroasă la cîțiva kilometri depărtare.

— Chiar credeți că animalul se va dezmembra ? îndrăzni tînăra, cîteva minute mai tîrziu.

— Categoric ! răspunse Mikofsky. Isi Jamin era un cercetător mai bun ca mine, acum pot s-o recunosc. N-a fost numită șefa expediției pentru simplul motiv că era negresă... Animalul își va fragmenta scheletul, dar trebuie ținut cont și de grupurile care au declanșat războiul de dezmembrare : este suficient ca una singură să reușească să amputeze o labă, de exemplu... și hemoragia îl va ucide în cel mult o oră ! Vreți să continui ?

— Nu, îl întrerupse Liza. Mă gîndesc la colegii dumneavoastră. Chiar dacă vom reuși să plecăm, cea mai mare parte a expediției va pieri. Să-i lăsăm aici echivalează cu o condamnare la moarte.

— Îmi pare rău, dar nu văd cum am putea evacua forțat mutanții și nebunii intoxicați de ideile lui Berthalem sau Harüsson... Nici măcar nu-s sigur că eu voi fi lăsat să urc în navetă. În definitiv, pe dumneata vin să te caute. Numai pe dumneata!

Liza fu străbătută de un fior. Intuia deja reacția comandantului de bord cînd va trebui să-i raporteze că uriașa expediție se terminase printr-un eșec... Ca martoră a unui rateu pe cît de grandios, pe atît de compromițător, nu risca oare să se afle, din acea clipă, în pericol ?

Datorită miroșului pestilențial ce provenea din cortul central, hotărîră să doarmă în afara taberei. O investigație sumară îi lămuri că, în campament, nu mai rămăsese nici un obiect întreg. Excepție făceau incineratoarele de documente în care fuseseră arse ecuațiile secrete ce formulau metabolismul animalului. Înainte de a adormi, făcură totuși o ultimă tentativă de a stabili un calendar aproximativ al timpului scurs, dar deveni destul de repede evident

că fiecare evaluase în mod diferit durata evenimentelor. În plus, perioadele de marş forţat şi săparea tunelului erau percepute prin prisma unei oboseli halucinante care bruia total socotelile. Adormiră fără să fi reuşit să se pună de acord, prăbuşindu-se frînţi de oboseală în mijlocul calculelor nesigure.

Liza se trezi şi observă imediat lipsa Sabei. O cuprinse o presimţire neplăcută. Fără să mai stea pe gînduri, porni în fugă spre cortul central. De jur-împrejurul cupolei mortuare se ridica un zid invizibil de miros insuportabil şi, un moment, avu sentimentul stupid că aerul era atît de greu încît îi va strivi umerii. N-avea rost să mai întîrzie. Intrînd, o văzu pe Saba la cîţiva metri de Isi Jamin. Atîrna spînzurată de un cîrlig al pilonului central, cu limba ieşindu-i printre dinţi vineţie.

Deodată, de afară, dinspre locul unde-i lăsase pe Goot şi Mikofsky, izbucniră strigăte şi replici violente. Ieşi grăbită şi era cît pe ce să se ciocnească de Goot, care bîntuia printre corturi gesticulînd nervos.

— Unde-i Saba? zbieră acesta. Unde-i tuciuria aia, să-i răsucesc gîtul ?

— De ce ?

Mikofsky apăru gîfiind.

— Ne-a aruncat în incinerator toată rezerva de carne uscată ! bîigui. Nu ne-a mai rămas nimic de mîncat.

Cînd aflară însă că tînăra integristă se alăturase fraţilor ei de luptă, cei doi se mai calmară. Profesorul continuă totuşi să mormăie posac.

— Ca să ajungem la punctul de întîlnire ne-a rămas la dispoziţie cel mult o săptămînă, scrîşni el, deci nu ne putem permite să umblăm hai-hui. Va trebui să alergăm în linie dreaptă spre vîrful sternului, ceea ce presupune să traversăm zone extrem de mutagene. Asta înseamnă, pentru că nu mai avem rezerve, că nu ne rămîne altceva de făcut decît să ne tăiem raţia din terenul străbătut. La fel de prost stăm şi cu apa.

— Dar de ce să nu luăm o provizie chiar din zona asta ? întrebă Liza. Doar de aici s-a alimentat şi Isi Jamin, nu ?

— Da, i-o reteză brutal Goot, dar a înnebunit! Dacă teoria ei este corectă, adică nu există teritoriu sănătos, bucățica asta alimentară este, în mod sigur, de o mie de ori mai toxică decît cea din terenul bazei!

— În plus, ca să adunăm o rezervă cere timp, interveni Mikofsky. Trebuie să tăiem, să preparăm carnea. Nu sîntem echipați. N-avem nici un conservant. Pe căldura asta, grătarele noastre vor putrezi în cel mult douzeci și patru de ore!

— Să le afumăm!

— Cu ce, Dumnezeule mare? N-avem lemn. Nu pot afuma carne arzînd nailon, plastic sau cauciuc! Vă doriți un cancer sau ce? Am făcut o mică investigație prin împrejurimi: n-am găsit nici măcar o fărîmă de material „nobil", nimic altcecva decît plastic sau metal. În plus, integriștii și-au ars rezervele alimentare, au golit rezervoarele de apă potabilă, au spart alambicurile cu care se putea distila sudoarea animalului.

— De ce-a făcut Saba una ca asta? se miră Liza descurajată. Ca să se răzbune? Din spirit lichidatorist?

— Dumnezeule mare, zbieră Goot, la ce bun lamentările astea? Era nebună, ăsta-i răspunsul!

— Indiferent ce-o fi fost, concluzionă Mikofsky, nu ne rămîne decît s-o luăm din loc cu mîinile goale...

După ce prelevară hrană pentru două zile, pe care datorită lipsei de apă renunțară să o mai fiarbă, porniră la drum. De data asta, ruta aleasă era simplă: urmau să coboare între clavicule spre depresiunea sternală ce separa mameloanele. Traseul străbătea o vale nu prea abruptă, dar dificil de parcurs datorită tufișurilor formate de pilozitatea pectorală.

Primul „cutremur de pămînt" îi rostogoli claie peste grămadă. Trupul animalului fu parcurs de un violent frison. Liza se trezi în patru labe, ametită, în mijlocul unui tufiș de peri.

— Ce-a fost asta? gemu ea.

— O coastă, șopti sinistru Mikofsky, o coastă decalcifiată care s-a rupt, probabil, undeva, pe partea dreaptă. Nu-i decît începutul... Isi Jamin nu s-a înșelat...

Din acel moment, marșul prin valea sternală se transformă într-un adevărat infern. Datorită fracturii se declanșă o febră puternică, temperatura crescu la valori incredibile, antrenînd o transpirație abundentă. În scurt timp, depresiunea ce separa mamelele animalului se umplu cu un veritabil torent de sudoare care-și rostogolea perlele grele, sărate, asemeni unei avalanșe. Pentru a scăpa de înec, Liza și tovarășii ei se agățară cu disperare de firele de păr, cățărîndu-se apoi pînă la jumătatea pantei mamelonului drept. Tot terenul mustea, fiecare metru fiind cucerit cu prețul unui efort supraomenesc. Dar, spre dimineață, febra scăzu. Sub tălpile iritate carnea deveni călduță, iar torentul de sudoare seca, lăsînd în urmă un sol moale și lipicios din care se degaja un puternic miros de acid acetic.

Următoarele două zile fură liniștite. Pilozitatea, ceva mai rară, permise o avansare mai rapidă. Ceva mai tîrziu reușiră să pună pe fugă un trib de mutanți cu aspect de coșmar. La oprirea de „seară" Liza avu însă neplăcuta surpriză să constate că întreaga rezervă de hrană putrezise. Fîșiile înnegrite de carne emanau un miros dulceag revelator. Drept urmare, se văzu nevoită să le arunce.

— E momentul adevărului ! rînji prostește Goot. Cine face safteaua ?

Cum nimeni nu mișcă, reînnoi oferta :

— Trebuie să mîncăm ! Mergem continuu ; fără hrană, nu vom mai fi în stare nici măcar să punem un picior înaintea celuilalt. Gîndiți-vă că ne-au mai rămas vreo patru zile de mars !

Făcînd pe grozavul, își luă bisturiul și tăie dintr-o regiune lipsită de grăsime, trei porții zdravene de carne. Liza îngurgită cu mare greutate bucata crudă, elastică și zemoasă, dar se străduí să nu lase nici o firimitură. Simțea cum oboseala îi paraliza gambele. Știa că dacă ar fi refuzat să mănînce, deșeurile oxidate s-ar fi acumulat în mușchi, paralizînd-o puțin cîte puțin.

Somnul îi fu populat cu abominabile vise de metamorfoză, în care se vedea alergînd înnebunită de colo-colo, acoperită din cap pînă-n picioare cu solzi și avînd degetele ca labele de broască. Un al doilea cutremur îi smulse din somn. Epicentrul părea foarte apropiat, zguduitura fiind însoțită de un trosnet surd, înfiorător, ce le îngheță sîngele în vine. O oră mai tîrziu, scenariul din zilele precedente se repetă secvență cu secvență : căldură intensă, transpirație, inundație. De astă dată, puseul febril fu atît de puternic încît, pentru a nu se trezi cu tălpile arse, se văzură nevoiți să se cațere pe cele mai groase fire de păr găsite în zonă. Rămaseră astfel agățați un timp nedeterminat, cu mîinile jupuite, tăiate de cojile ascuțite ce se exfoliau din teaca firelor. La un moment dat, Goot, apucat de un cîrcel, se prăbuși într-o baltă de lichid clocotitor, umplîndu-se imediat de bășici.

Ziua se scurse într-o confuzie de apocalips. Spre seară, animalul fu zguduit de un alt trosnet, ceva mai depărtat, somnul lui transformîndu-se astfel într-o stare de comă profundă. Din acea clipă febra deveni uscată, și cum giganticul corp pierduse toată umiditatea. Căldura din jur părea degajată de un furnal în plină activitate. Folosind bisturiul, Liza decupă din teaca unui fir de păr mai multe fîșii cu care își înfășură picioarele. Ceilalți o imitară. În pofida acestei protecții, reveniți pe sol avură senzația că pășesc pe capacul unei marmite încălzite la roșu. Goot mergea cu mare greutate — pielea pînă la jumătatea gambei îi era acoperită de umflături, iar bășicile de pe coapse supurau abundent.

Aerul supraîncălzit le usca gîtul și plămînii. Supseră din bidoane ultimele picături de apă, apoi, cu fruntile plecate, se așternură la un marș dureros, încăpățînat.

Spre „seară", făcură o pauză și se forțară să înghită bucăți mari de carne crudă, cu speranța că vor îndepărta senzația de epuizare ce-i cuprindea treptat. Goot suferea cumplit, dar nu se plîngea. Căldura intensă încărca cel mai mic gest cu greutatea dată de epuizare. Trebuiră să facă un efort violent pentru a reuși să pornească din nou la drum.

Solul mai fu zguduit de alte două trosnituri apropiate, urmate de o a treia, foarte depărtată. De astă dată însă, nu mai urmă nici o viitură: glandele sudoripare păreau să fi secat definitiv.

Liza mergea cu ochii închiși, ca o somnambulă. Știa că fiecare fractură slăbea cutia toracică, micșorînd sistematic capacitatea de inspirație a plămînilor creaturii adormite. Peste puțin timp, aceasta va începe să se sufoce, să se asfixieze... Doar dacă între timp vreuna din cetățile ce propovăduiau dezmembrarea nu decisese cumva să-și ia zborul provocînd simultan o hemoragie gigantică... ?

Epuizați și ametiți, reușiră totuși să atingă vîrful sternului mai devreme chiar decît se așteptau. Mîncară în tăcere, supraveghind ca niște animale înfricoșaate cîmpia goală ce-i înconjura. Liza constată că febra scădea, de acum fiind posibil să te culci pe sol fără riscul de a te umple de băsici. Pentru moment, observația îi umplu de bucurie, dar imediat fură obligați să revină la cruda realitate: da, temperatura scădea, *dar mult sub valoarea normală*. Animalul se răcea, dar nu ca un convalescent, *ci ca o ființă ce urma să moară*...

Liza și Mikofsky se lipiră de sol. Carnea se întărea, căpătînd o neliniștitoare tentă albăstrie.

— Sîngele nu mai evacuează bioxidul de carbon, diagnostică profesorul. Plămînii sînt comprimați, metabolismul se încetinește.

Tînăra ridică fruntea. Pielea cîmpiei începea să fie străbătută de vinișoare întunecate, cianizate...

În jumătatea de oră care urmă, temperatura mai scăzu cu citeva grade. Pentru prima oară de cînd pusese piciorul pe animal, Liza își dădu seamă că tremură de frig. Destul de repede, suflul ce-i ieșea din gură căpătă aspectul unor norișori compacți de ceață. Abia atunci își dădu seama că era complet dezbrăcată. Goală, în mijlocul unei cîmpii peste care se lăsa un frig năpraznic. Mikofsky, utiînd de oboseală, țopăia pe loc pentru a se încălzi.

— Stratul de oxigen se subțiază, constată acesta, sîntem din ce în ce mai puțin feriți de gerul spațial. Atmosfera artificială produsă de animal se reduce cu fiecare oră. Este... Este ca atunci

cînd din cazanul unei locomotive țîșnește un jet de aburi a cărui forță scade pe măsura stingerii focului...

Liza continua să-și fricționeze umerii și coastele. Respira greu, iar acul de foc al unei migrene îngrozitoare îi sfredelea lobul occipital. Procentul de oxigen, destul de redus în mod normal, atinsese acum limita sufocării. Întorcînd capul, constată că Goot își pierduse cunoștința. Dorința de a se tîrî spre el pentru a-i face cîteva mișcări de respirație artificială îi fu brusc retezată : un voal negru, ce anunța leșinul, îi întunecă privirea.

Mikofsky constatînd că tălpile nu mai atingeau solul, încetase să se mai agite Liza, la rîndul ei, deși așezată, își dădu seama că plutea acum la cîțiva centimetri de suprafața cîmpiei ! Mikofsky se holbă spre ea.

— Forța de atracție slăbește ! horcăi. Animalulu trage să moară. Atmosfera se destramă. Vom fi aspirați în spațiul cosmic...

Tînăra intui că groaza o va face să înnebunească ; sperînd că durerea va alunga gîndurile negre, își mușcă feroce antebrațul, pînă la sînge. Se întinse apoi pe spate, cu fața spre cer. Lipsa unui contact ferm sub șale îi provoca o stare aproape insuportabilă. Respira tot mai greu, iar în teastă îi sfîrîia ceva ca un scurt-circuit. Gîfîia, cu gura larg deschisă și cerul gurii uscat ca iasca...

Leșină cîteva secunde, fiind smulsă din neființă de strigătele lui Mikofsky. Se răsuci pe o parte și imedat se crispă violent : *acum plutea la peste zece metri înălțime !* Mikofsky și Goot (în continuare leșinat) derivau în apropiere, aidoma unor epave ce plutea pe o mare nevăzută. Instinctiv, cu un reflex absurd de apărare, desfăcu brațele și picioarele, încercînd o mișcare de bras. Dîndu-și seama că-și pierduse capul, se forță să rămînă imobilă, cu fața întoarsă spre sol. Continuau să urce. În depărtare, o mulțime heteroclită de obiecte porniseră și ele să se înalțe spre tenebre. Tînăra reuși să observe pînze de cort învălmășite, un aeroglisor, containere...

Cînd ajunse la aproximativ o sută de metri altitudine, observă un grup de mutanți care, pentru a nu fi smulși de pe solul protegultor, se legaseră de firele de păr din blană. Ceva mai aproape, membrii unui alt trib erau pe punctul de a-și termina

coaserea picioarelor în carnea animalului, înrădăcinîndu-se asemeni *Celui-care-Visează* asasinat de Berthalem.

Mikofsky mai avea forță să urle, dar fetei îi era imposibil să înțeleagă ce anume spunea. Știa că, pe măsură ce urcau, temperatura scădea. În curînd vor fi zero, minus cinci, minus zece, minus douăzeci... Oricum, își vor pierde cunoștința înainte de a depăși centura proiectoarelor. Vor fi morți de frig înainte ca spațiul să-i transforme în adevărate statui.

Începu să fredoneze un cîntec de leagăn. Mikofsky se depărta tot mai mult, înotător grotesc ale cărui membre băteau cu disperare o apă invizibilă. Goot se pierdea la orizont. Liza se pregătea de moarte, trecerii în neființă. Frigul încetase a mai fi dureros: acum îi amorțea umerii, pîntecul, plutea fericită. Stele de mare scînteietoare, înghețate sub privirea ei. Cinci sute de metri mai jos, animalul devenise o pată rozalie, neclară, informă. Se răsuci pe o parte, căutînd o poziție mai comodă pentru somn. Bîzîitul îi umplea urechile, atingînd un nivel insuportabil. Strînse fălcile. Chiar nu putea fi lăsată să doarmă în pace.

Deodată, vocea ruginită a lui Mikofsky îi zgîrie timpanele. Se răsuci. Patul de imponderabilitate era extraordinar de plăcut. Niciodată nu mai avusese parte de o saltea atît de primitoare.

— Liza! striga profesorul. Liza! Era pentru azi... Elicopterul! Am reușit!

Fata săltă din umeri. Ceva o lovi. Un cîrlig, o agățătoare cu vîrf cauciucat o trase spre stînga. Bîzîitul deveni mai intens.

Cînd văzu botul cîrn al elicopterului de luptă fu sigură că va fi înghițită de o insectă gigantică.

CAPITOLUL 11

Nava vibra încetișor, înfigîndu-și vîrful carbonizat în noaptea spațiului. Trepidația alerga prin scheletul obosit, încovoia conductele, făcea să fluiere niturile slăbite și să geamă tablele fuselajului...

Întinsă în cușeta sa, Liza asculta plînsetul metalic ce urca din bătrîna carcasă aidoma unei melodii demodate ce nu mai putea fi auzită decît cu un sentiment de melancolie. Una din acele arii la modă, ce va păstra etern gustul un pic nostalgic și siropos al amintirilor din tinerețe. Mikofsky stătea lîngă hublou, cu fruntea lipită de sticla blindată, cu fața imobilă și privirea absentă.

— Goot n-a mai putut fi recuperat, explicase puțin mai devreme, se depărtase prea mult de elicopter. De abia au avut timp să mă culeagă pe mine, erau în stare de orice pentru a cîștiga cîteva minute, pur și simplu frica le lua mințile.

Imediat după aducerea lor la bord fuseseră izolați de restul echipajului, cazați sub strictă supraveghere într-o cabină situată departe de centrele vitale ale navei, de care-i despărțea un adevărat labirint de coridoare. Junia, grăsana aflată la comanda expediției nu-i vizitase decît o singură dată. Punerea în carantină sugera clar viitoarea dizgrație și comisia de anchetă. Toți se desolidarizau de acești păguboși atinși de cea mai groaznică dintre boli : virusul eșecului. Se temeau de molipsirea aproape inevitabilă, urmată de cortegiul interogatorilor și justificărilor lipicioase. Nimeni nu vroia să fie implicat în moartea animalului, iar Junia mai mult ca oricine. Nimeni nu vroia nici măcar să știe ce se întîmplase, ca și cum simpla ascultare a faptelor ar fi atras după sine complicități de neevitat.

— Ne așteaptă zile negre ! mormăi profesorul. Sper că nu ții prea mult la scaunul pe care-l ocupi la facultate ! Simt că ni se pregătește o reciclare dintre cele mai dure !

Liza ridică din umeri, făcînd să alunece cuvertura cu care era învelită. Încă nu reușea să se conecteze la realitatea navei, la realitatea existenței Juniei... O fărîmă din ființa ei continua să rămînă prizoniera creaturii.

— Va trebui să fim atenți la ce le spunem în legătură cu mutanții, continuă Mikofsky. N-am de gînd să mă văd promovat subiect de experiențe și să-mi sfîrșesc zilele într-o cameră sterilă... sau într-o sală de disecție! Liza, mă auzi?

Liza mormăi vag și se apropie de al doilea hublou. Noaptea de afară o orbi prin opacitatea ei lipsită de speranță.

— N-o să vezi nimic, șopti Mikofsky, au distrus centura de proiectoare ce gravitau în jurul cadavrului. Nu-i decît un bloc de carne congelat de frigul spațial. Un fel de statuie gigantică, sortită să plutească la întîmplare... pînă-n vecii vecilor.

— Un monument ? întrebă Liza înfundat. Un monument al prostiei umane ?

— Chiar așa, încuviință profesorul, mestecîndu-și mustața, chiar așa...

SFÎRȘIT

A. E. VAN VOGT

ŞOARECELE ŞI ŞARPELE

Cea mai mare plăcere a lui Mark Gray era să dea de mîncare şoareci, pitonului său pe care-l ţinea pe lîngă casă. Îşi păstra pitonul în casa veche în care locuia singur într-o încăpere zăvorîtă. La fiecare masă a pitonului, strecura şoarecele în cuşca strîmtă pe care şi-o instalase. La capătul tunelului, se afla o deschizătură. Şoarecele, trecînd din spaţiul strîmt în camera strălucitor luminată, închidea automat gratiile deschizăturii.

Se găsea de altfel în aceeaşi cameră cu pitonul, fără nici cea mai mică şansă de scăpare. Lui Mark Gray îi plăcea să asculte strigătele ascuţite ale şoarecelui, cînd acesta simţea pericolul, după care îi asculta fuga înnebunită pentru a scăpa duşmanului său irezistibil.

Cîteodată, Mark observa scena pasionantă printr-un gemuleţ, dar la drept vorbind, prefera sunetele bătăliei, vederii sale, declarîndu-se satisfăcut cu propriile şi delectabilele sale imagini, totdeauna avantajoase, din punct de vedere al pitonului.

În timpul celui de-al treilea război mondial, UPA uitase să decreteze un preţ plafon pentru şoareci şi vînătoarea şoarecilor nu beneficiase de nici o prioritate specială. Vînătorii de şoareci fuseseră şi ei mobilizaţi ca şi ceilalţi oameni. Aşa a apărut penuria de ş oareci. Mark a fost atunci nevoit să vîneze propriii săi şoareci ; dar era obligat în acelaşi timp şi în primul rînd să muncească pentru a supravieţui acestor ani grei ai războiului, aşa încît hrana pitonului era insuficientă sau în unele cazuri chiar inexistentă.

Apoi, într-o zi Mark, care nu încetase să caute, observase şoareci albi prin fereastra unui imobil de tip comercial. Observase avid, şi cu toate că camera era slab luminată de becurile obişnuite din timp de război, el putuse să vadă că ea era vastă şi conţinea sute de cuşti adăpostind şoareci.

Alergase spre faţada imobilului, oprindu-se pentru a-şi trage sufletul şi distinsese cuvintele de pe uşă : Laboratorul Charogne, Cercetări.

Peste puţin se găsea într-un vestibul obscur cu un şir de birouri. Cum toată lumea lucra, evident de două ori mai mult de cînd începuse războiul, i-a trebuit ceva timp pentru a se face observat de una dintre funcţionare ; au urmat apoi multe tergiversări, momente cînd trebuise să-ia loc şi să aştepte, ca şi cînd îl uitaseră cu toţii. Dar la sfîrşit, la capătul acestor lungi minute, fusese introdus în biroul unui omuleţ cu trăsături trase, pe care i-l prezentaseră sub numele de Eric Plode şi care îi ascultase cererea şi motivul ei.

Cînd Mark îi descrisese pe unicul său piton înfometat, omuleţul izbucnise în rîs. Un rîs neaşteptat, exploziv. Dar ochii săi rămăseseră reci.

Cîteva minute mai tîrziu îi împinsese indiferent cererea

Făcuse din asta o treabă personală.

— Să nu vă faceți cumva gînduri, scrîșni el, să nu vă apropiați de șoarecii noștri. Dacă vă prindem furînd ceva de pe-aici, veți avea poliția pe urme.

Pînă la auzul acestor cuvinte, Mark nu se gîndise cu adevărat să devină un criminal, un hoț de șoareci. Exceptînd faptul că avea o unică iubire pentru pitonul său, era un cetățean cinstit care respecta legile și era un bun contribuabil.

Cum plecase Mark, Plode găsise imediat un om care să-l urmărească. Apoi, cu un surîs înghețat pe buze, trecuse în biroul alăturat pe care scria: HENRY CHAROGNE, strict oprit.

— Ei bine, Henry, anunțase el vesel, cred că am găsit subiectul potrivit.

— Bine ar fi să fie ce ne trebuie, replică Charogne, pentru că altfel nu putem obține prizonieri de război pentru această treabă.

Remarca îl umbrise puțin pe Plode. Avea o înclinație spre ironie și gîndise adesea în ultimul timp: Doamne Dumnezeule, ei vor folosi procedeul pe milioane de dușmani, care nu bănuiesc nimic, dar în același timp vor refuza să ne dea alți cobai de încercare, din pricina nu știu cărei convenții privitoare la prizonierii de război.

Cu voce tare, declarase cu satisfacție:

— Bănuiesc că făcînd un efort de imaginație îl putem considera drept uman.

— Într-atît este de grav?

— Este o chestiune de principiu, fără îndoială. Dar nu încerc nici o remușcare chiar dacă va veni în această noapte aici cu intenția criminală de a fura cîțiva din șoarecii noștri. Puteți să vă imaginați ceva mai abject ca un hoț de șoareci?
fără îndoială. Dar nu încerc nici o

Henry Charogne nu ezitase decît un moment. Milioane de oameni erau morți sau mureau în aceste clipe, și o experiență trebuia neapărat încercată pe o ființă umană. Pentru că dacă ceva eșua pe cîmpul de luptă, efectul de surpriză era pierdut, cu imprevizibile urmări.

— Un lucru e sigur, spusese el ridicînd capul, nu vor exista nici un fel de probe împotriva noastră. Acum, du-te!

Mark își spusese că atunci cînd va reveni, în aceeași seară, acești oameni cu milioanele lor de șoareci, nu vor sesiza dispariția unuia dintre ei mai devreme de 8 zile. Fusese nemaipomenit de fericit cînd descoperise că fereastra care dădea spre stradă nu era zăvorîtă și că menajeria nu era păzită. Indiscutabil, gîndise el cu umor, îngrijitoarele de șoareci trebuiau să fie mai rare, mai ales în această perioadă de război și de penurie de mînă de lucru.

A doua zi, putuse din nou să tresară de bucurie la auzul zgomotelor familiare pe care le scotea șoarecele, chițăind de frică în fața pitonului. Către seară, sunase telefonul. Era Eric Plode.

— V-am avertizat, spusese cu o

voce dură omuleţul. Acum va trebui să plătiţi preţul.

Plode simţise mai bine avertismentul şi adăugă virtuos :

— Aceasta să cadă pe conştiinţa dumneavoastră. În cazul în care aveţi vreuna.

Mark închisese cu dispreţ. Să încerce numai să-i demonstreze ceva !

În acea noapte, în timpul somnului, avusese senzaţia că se sufocă. Se trezise. Nu era în patul lui, ci culcat pe solul dur. Căutase pe pipăite comutatorul şi nu-l găsise. La vreo 6 sau 7 metri mai departe se zărea o rază de lumină. Se îndreptase într-acolo.

V'lan ! Un grilaj căzuse în spatele lui în clipa în care trecuse.

Se găsea într-o cameră mare, mai mare decît tot ce văzuse pînă atunci. Cu toate acestea, avea ceva vag familiar.

Înafara mărimii ei, semăna foarte mult cu încăperea în care-şi ţinea pitonul.

Pe jos, în faţa lui, un obiect pe care-l observase şi pe care-l luase drept un fel de covor de piele, rulat, prea gros pentru cît era de mic, ceva se anima şi venea spre el..

Brusc, înspăimîntat, terorizat, el înţelesese.

Era de mărimea unui şoarece. Era pitonul care aluneca pe pămînt cu gura larg deschisă.

Scoţînd strigăte ascuţite, Mark Gray încerca ultima bucurie a stranici metode, mulţumită căreia se bucurase în viaţă de attîea ori.

O încerca pentru această primă şi unică dată, din punct de vedere al şoarecelui.

traducere : Valentina Doina Ştefănescu

AMBROSE BIERCE

URMELE LUI CHARLES ASHMORE

Familia lui Christian Ashmore consta din soția lui. mama lui, două fiice mari, și un fiu în vîrstă de șaisprezece ani. Locuiau în Troy. New York, erau înstăriți, respectabili și aveau mulți prieteni, dintre care unii, citind aceste rînduri, vor afla fără îndoială pentru prima oară despre extraordinara soartă a tînărului. Familia Ashmore s-a mutat în 1871 sau 1872 de la Troy la Richmond, Indiana, și un an sau doi mai tîrziu în vecinătatea localității Quincy, Illinois, unde D-l Ashmore a cumpărat o fermă și s-au instalat acolo. La mică distanță de casă se afla un izvor alimentînd un pîrîiaș constant de apă dulce, rece, de unde familia se aproviziona pentru uzul gospodăriei în toate anotimpurile.

În seara zilei de 9 noiembrie 1878, în jurul orei nouă, tînărul Charles Ashmore a părăsit cercul familial reunit în jurul căminului, a luat o găleată și a pornit spre izvor. Văzînd că nu se mai întoarce, familia a început să se neliniștească, iar tatăl, ducîndu-se la ușa pe unde ieșise fiul său, l-a strigat fără a primi vreun răspuns. A aprins atunci un felinar și, împreună cu fiica cea mai mare, Marta, care insista să-l însoțească, a plecat în căutarea lui. Căzuse o ninsoare ușoară, acoperind cărarea, dar făcînd vizibile urmele tînărului : fiecare pas se desena limpede. După ce au parcurs mai mult de jumătate din drum — poate șaptezeci și cinci de iarzi — tatăl, care mergea în frunte, s-a oprit și, ridicînd felinarul, a început să privească atent în bezna din fața sa.

— Ce s-a întîmplat, tată ? îl întrebă fata.

Iată ce se întîmplase : urmele tînărului se sfîrșeau pe neașteptate, dincolo de ele nemaifiind decît zăpadă netedă, neatinsă. Ultimele urme erau la fel de clare ca și toate celelalte din șir ; pînă și semnele placheurilor se distingeau limpede. D-l Ashmore privi în sus, umbrindu-și ochii cu pălăria ținută între ei și felinar. Stelele străluceau ; pe cer nu era nici un nor ; i se nega explicația care se sugerase singură, oricît de îndoielnică ar fi părut — o nouă cădere de zăpadă cu margini atît de precis delimitate. Făcînd un ocol larg în jurul ultimelor urme, pentru a le lăsa neatinse în vederea unor cercetări ulterioare, omul își continuă drumul spre izvor, urmat de fată, slăbită și înspăimîntată. Nici unul nu scosese o vorbă despre ceea ce observaseră amîndoi. Izvorul era acoperit cu gheață. veche de mai multe ore.

Înapoindu-se în casă, observară înfățișarea zăpezii de ambele părți ale urmelor, pe toată lungimea acestora Nici un pas nu se abătea din șir.

Lumina dimineții nu dezvălui nimic nou. Netedă, imaculată, neatinsă, zăpada subțire se întindea peste tot.

Patru zile mai tîrziu, îndurerata

mamă se duse la izvor după apă. Veni înapoi și povesti că, trecînd pe lîngă locul unde se sfîrșiseră urmele, auzise glasul fiului ei și-i strigase imediat, rătăcind primprejur, de vreme ce i se păruse că vocea răsună fie dintr-o direcție, fie dintr-alta, pînă ce oboseala și emoția o epuizaseră. Întrebată ce anume spusese glasul, nu fu în stare să spună, susținînd totuși că vorbele erau perfect distincte. Într-o clipă întreaga familie fu la fața locului, dar nu se mai auzi nimic, vocea considerîndu-se că fusese o halucinație datorată marii anxietăți și nervilor slăbiți ai mamei. Luni de zile însă după aceea, la intervale neregulate, glasul fu auzit de mai mulți membri ai familiei, ca și de alte persoane. Toți îl declarară ca aparținînd în mod inconfundabil lui Charles Ashmore; toți confirmară că părea să vină de la mare distanță, slab, și totuși cu întreaga claritate a articulării; totuși, nimeni nu-i putu determina direcția, nici reproduce cuvintele. Intervalurile de tăcere se prelungiră tot mai mult, vocea deveni tot mai slabă și mai îndepărtată, iar pe la mijlocul verii nu se mai auzi.

Dacă are cineva cunoștință despre soarta lui Charles Ashmore, probabil că mama lui e aceea. A murit.

traducere: Mihnea Columbeanu

ENIGMELE TERREI

CAZUL THOMAS MEEHAN

În februarie 1963 autoritățile californiene aveau să fie confruntate cu o stranie enigmă polițistă.

Era în prima zi a lunii. În jurul orei două după-amiază Thomas P. Meehan, un procuror în vîrstă de 39 de ani, părăsi Eureka îndreptîndu-se la bordul mașinii sale spre micul orășel Concord, acolo unde își avea locuința.

Nu mult timp după aceea, simțindu-se rău, îi telefonă soției anunțînd-o că este nevoit să-și întrerupă drumul. Pe la ora cinci după-amiază se cazează la hotelul Forty Winks din Redway. Ora 18: Meehan, îndrumat de personalul motelului pornește spre spitalul Southern Humboldt Comunity din Garbeville; ora 18,45. Meehan spune surorii care-i făcea internarea că se simte „ca și cum ar fi mort". Înainte ca doctorul de gardă să-l consulte, pacientul dispăru fără urmă. Ora 19: o patrulă a poliției este anunțată de niște trecători (soții Mayers) că pe autostrada 101 au observat luminile de poziție ale unui automobil care se prăbușea în rîul Eel. Aproximativ ora 20: proprietarul motelului Forty Winks afirmă că ar fi avut o scurtă conversație cu Meehan în timpul căreia acesta l-ar fi întrebat la un moment dat: „Arăt cumva ca și cum aș fi mort? Mă simt ca și cum am murit și întreaga lume a murit cu mine o dată". Pantofii și manșetele lui Meehan erau ude și pline de noroi. Ora 21: Meehan pleacă spre camera sa. Ora 21,30: un angajat al hotelului merge în camera lui Meehan și-l anunță că legătura telefonică pe care o solicitase mai devreme pentru a vorbi cu soția sa nu poate fi realizată din cauza deteriorării rețelei provocată de o furtună. Meehan era îmbrăcat acum cu un costum negru și o cămașă albă. Ora 22,45: patrula de poliție descoperă în apele rîului Eel mașina lui Meehan. Luminile posterioare de poziție continuau să ardă. Cercetînd zona au fost observate dîrele lungi lăsate de roți ca și cum, înainte de a plonja cu vehiculul în apă, șoferul ar fi încercat cu disperare să frîneze. Fereastra din dreapta era deschisă, iar picăturile de sînge și urme de pași marcau bancul de mîl (pe care se afla mașina) pe o lungime de circa nouă metri. Apoi dispăreau subit.

Corpul lui Meehan a fost descoperit pe 20 februarie, 16 mile în avalul locului unde a fost găsit automobilul. Autopsia a stabilit că victima suferise o ușoară lovitură la cap dar murise mai tîrziu înecată. Momentul căderii mașinii în apă coincidea cu cel al dispariției de la spital. Anchetatorii au fost nevoiți să elimine posibilitatea unui complot al personalului motelului care, teoretic, l-ar fi suprimat pe Meehan făcînd apoi declarații false pentru a induce în eroare poliția. Dar investigatorilor, tuturor investigatorilor, le-a fost imposibil să explice cum Meehan, teoretic mort ,nu numai că se afla la motel, dar se și întreținuse cu cei de acolo!

La fel de pus în încurcătură s-a simțit probabil și celebrul savant german Carl Jung atunci cînd, în 1920, s-a întîlnit, bine-înțeles în Anglia, cu o fantomă. Se afla într-o casă din Buckingamshire unde petrecea o scurtă vacanță. După ce cîteva nopți a auzit prin cameră tot felul de zgomote ciudate, la un moment dat, în al 5-lea weekend, povestește Jung, „am avut sentimentul că

cineva se află în apropierea mea. Am deschis ochii cu greutate. Atunci am văzut, așezat pe pernă lîngă capul meu, capul unei bătrîne care se uita țintă la mine cu ochiul drept larg leschis. Jumătatea stîngă a feței, inclusiv ochiul, lipsea. Am coborît din pat și am aprins lumina. Imediat capul a dispărut." Ulterior Jung și gazda sa (un prieten ce închiriase casa) au aflat că sătenii manifestau convingerea că locuința era bîntuită.

SORIN ȘTEFĂNESCU

Cei 25 de cîștigători ai extragerii efectuate la Sondajul de opinie nr. 2:

Alayn S. Edwards (București); **Alexoaie Dan** (București); **Barabas Ștefan** (Brașov); **Blum Jozsef** (Reghin); **Brăgărea Raluca** (București); **Cristian Popescu** (București); **Delgeanu Beatrice** (Ploiești); **Dorn Walter** (Reșița); **Ferencz Viorica** (Tîrgoviște); **Gabriel** (Valea Voievozilor); **Iliescu Stelian** (București); **Inginerul** (Lugoj); **Kanyo Alex. Oliver** (Predeal); **Manda Marcel Cristian** (Craiova); **Maria Ion** (Gura Foii); **Mărgeanu Adrian** (București); **Naicu Remus** (Brașov); **Năsulea Cristian** (Alba Iulia); **Ne-Gheorghe** (București); **Pan Alexandru** (Lugoj); **delcu Răzvan George** (București); **Ormenișan Pazii Sergiu** (București); **Tudor Sorin** (Constanța); **Vali** (București); **Vrăbiescu Ioana** (București).

Primul buletin primit la redacție:
— Popa Cornelia (București)
Cel mai tînăr expeditor:
— Dimache Cezar — 12 ani (București)
Cel mai vîrstnic expeditor:
— Ioan Pîrvulescu — 54 ani (com. Telega)

Toți acești participanți la Sondajul de opinie nr. 2 vor primi gratuit cîte un exemplar al romanului S.F. „Carnavalul de fier" **Serge Brussolo, a cărui traducere va apare la** Editura IRIS.

Erata: Cerem scuze cititorilor pentru faptul că în nr. 3 și 4 cuvîntul **Terra** a apărut tipărit cu un singur r.

Tipărit la I. P. „13 Decembrie 1918"

grafica:
VALENTIN TĂNASE

SERGE BRUSSOLO

La nuit du bombardier	*1989*
Boulevard des banquises	*1990*
Sommeil de sang	*1982*
Portrait du diable en chapeau melon	*1982*
Le carnaval de fer	*1983*
Procédure d'évacuation immédiate des musées fantômes	*1987*
Le château d'encre	*1988*
L'homme aux yeux de napalm	*1990*